
Oddaný vyznávač viery mal byť zasvätený. Guru mu pošepol do ucha posvätnú mantru a varoval ho, aby ju nikomu neprezrádzal.

„A čo sa stane, keď ju prezradím?“ opýtal sa zbožný muž.

„Každý, komu tú mantru prezradíš, bude zbavený pút nevedomosti a utrpenia, ale ty sám už nebudeš mať možnosť byť mojím žiakom a spoznáš, čo je to zatratenie.“

Len čo žiak začul slová mantry, ponáhlal sa na trhovisko, zvolal k sebe veľký zástup ľudí a posvätnú mantru opakoval, aby ju všetci počuli.

Ostatní žiaci to neskôr žalovali Majstrovi a žiadali, aby bol ten človek vylúčený z kláštora pre neposlušnosť.

Guru sa len usmial a povedal im: „Už nepotrebuje nič, čo by som ho mohol naučiť. Jeho čin dokázal, že on sám je teraz guru.“

Keď sa Budha vydal na svoju duchovnú púť, cvičil sa v mnohom odriekaní.

Jedného dňa náhodou míňali strom, pod ktorým Budha sedel a rozjímal, dvaja ľudobníci. Jeden povedal druhému: „Nenapínaj

struny na gitare priveľmi, lebo prasknú. Ani ich nemaj veľmi voľné, inak nebudú znieť. Musíš ich napnúť tak akurát.“

Tieto slová zasiahli Budhu tak veľmi, že zmenili celý jeho prístup k duchovnému hľadaniu. Bol presvedčený, že tie slová v skutočnosti patrili jemu. Od tej chvíle sa vzdal prísnosti a dal sa na cestu, ktorá bola prístupná a ľahká, na cestu umiernenosti. Jeho prístup k osvieteniu sa dodnes nazýva „Stredná cesta“.

Kedysi žil jeden veľmi asketický muž, ktorý nič nejedol ani nepil, kým bolo slnko na nebi.

Na vrcholku blízkej hory žiarila jasná hviezda, ktorá sa dala vidieť aj za denného svetla, no nikto nevedel, ako sa tam dostala. Bola ako keby súhlasným znamením neba s odriekaním svätca.

Jedného dňa sa tento muž rozhodol vyjsť na vrchol hory. Jedno malé dievča z dediny chcelo ísť za každú cenu s ním. Bola horúčava a tak boli čoskoro veľmi smädní. Askéta nútil dievča, aby sa napilo, ale ono odmietlo, pokiaľ sa nenapije aj on. Úbohý muž bol zmätený a nevedel, čo má robiť. Veľmi nerád by porušil svoj pôst, no nemohol sa pozerat

na dievčatko, ako trpí smädom. Nakoniec sa napil a dievčatko tiež.

Dlho si netrúfal pozrieť sa na oblohu, pretože sa bál, že hviezda bude preč. Avšak o to väčšie bolo jeho prekvapenie, keď konečne zdvihol zrak a uvidel nad horou *dve* jasné hviezdy!

O ĽUDSKEJ PODSTATE

Ľudia nereagujú na to, čo je,
ale na svoje predstavy.

Skupina turistov, ktorá uviazla kdesi na vidieku, dostala na jedenie niečo zo starých zásob. Kým sa pustili do jedla, hodili zopár kúskov psovi. Zdalo sa, že mu jedlo chutí.

Na druhý deň však pes zdochol. Všetci spanikárili. Mnohí začali vracat' a sťažovať sa na horúčku a črevné problémy. Zavolali lekára, aby ich zachránil.

Doktor začal najprv vyšetrovať, čo sa stalo so psom. Nieкто z dediny povedal: „Hodili ho do priekopy, pretože ho zrazilo auto.“

Morová rana sa ponáhľala do Damašku a preletela okolo karavány na púšti.

„Kam sa tak ponáhľáš?“ pýtal sa jej muž v čele karavány.

„Do Damašku. Mám chuť na tisíc ľudských životov.“

Na spiatocnej ceste z Damašku Morová rana znova míňala tú istú karavánu.

Vodca ju oslovil: „Ako to, že si si vzala päťdesiat tisíc životov? Chcela si predsa iba tisíc.“

„Áno,“ odpovedala Morová rana, „a iba toľko som si aj vzala. Zvyšok skosil Strach.“

Nevidíme to, čo je,
ale to, čo vás učili vidieť?

Tomáško sa vrátil z pláže.
„Boli tam aj iné deti?“ pýtala sa mamička.
„Hej,“ povedal Tomáško.
„Chlapci, alebo dievčatá?“
„Čo ja viem! Nič na sebe nemali.“

Netrpezlivá matróna privoláva výťah; palec má prilepený na tlačidlo a zúri, pretože výťah nie a nie prísť.

Keď sa konečne objaví, vyštekne na obsluhu: „Kde ste dofrasa boli?!“

„No dovoľte, pani, kam by som asi tak mohol ísť vo výťahu?!“

Steny, ktoré vás väznia, nie sú skutočné steny, ale steny, ktoré postavila vaša myseľ.

Medveď sa prechádzal vždy šesť metrov tam a šesť metrov späť – to bol priestor, ktorý mu vymedzovala jeho klietka.

Keď po piatich rokoch klietku odstránili, medveď ďalej chodil tých šesť metrov tam a späť, ako keby tam tá klietka stále bola...

Dvaja podnapití páni v noci netrpezlivo čakali na konečnej zastávke autobusov ešte dlho potom, ako autobusy prestali jazdiť.

Uplynuli dve hodiny, kým si uvedomili, že posledný autobus je preč. Videli niekoľko autobusov v depe a tak sa rozhodli, že si autobus vypožičajú a odvezú sa domov sami.

Žiaľ, nevedeli nájsť ten „svoj“.

„No toto!“ hovorí jeden. „Toľko autobusov, a ani jeden z nich nie je tridsať šesťka!“

„Nevadí!“ hovorí druhý. „Pôjdeme dvadsať dvojkou na konečnú a ten kilometer už dôjdeme pešo.“

To, čo milujeme alebo nenávidíme,
nie je podstata vecí a ľudí,
ale iba ich usporiadanie.

Jede malý chlapček dostal „sendvičofóbiu“. Zakaždým, keď videl obložený chlieb, začal sa triasť a kričať od strachu. Jeho mamičku to tak znepokojilo, že ho vzala k lekárovi.

Lekár jej poradil: „Tá fóbia sa dá ľahko odstrániť. Vezmite chlapca domov a ukážte mu, ako sa obložené chleby pripravujú, pekne od začiatku až do konca. To odstráni akékoľvek jeho iracionálne pocity a prestane plakať.“

Presne tak to teda matka urobila. Vzala do ruky dva krajce chleba. „Bojíš sa ich?“ Chlapček zakrútil hlavou. Potom mu ukázala maslo. „Bojíš sa masla?“ Nie, nebál sa. Ukázala mu, ako natiera maslo na chlieb. Potom

prišiel na rad šalát. Bál sa ho vari chlapček? Nie. Mama položila šalát na chlieb. A čo plátky rajčín? Treba sa ich báť? Nie. Dala rajčiny na šalát. A bojí sa salámy? Nie, kdeže. A tak mama pokládla na chlieb aj salámu.

Držala jeden krajec chleba s oblohou v jednej ruke a druhý, prázdny plátok v druhej ruke. Ukázala obidva chlapcovi. Nie, nebál sa. Ale v momente, keď dala voľný krajec na ten obložený, začal chlapček kričať: „Sendvič, sendvič!“ A rozplakal sa.

Mladík slepý od narodenia sa zaľúbil do dievčaťa. Všetko bolo v poriadku až do chvíle, keď mu jeho priateľ povedal, že to dievča nie je práve najkrajšie. V tú chvíľu o ňu stratil záujem. Večná škoda! On ju totiž „videl“ dobre. To jeho priateľ bol slepý!

Ak sledujete, čo považujú ľudia za vhodné alebo naopak nezodpovedné správanie, pravdepodobne zistíte, že im nejde o cieľavedomú činnosť, ale o stereotypné konanie a vopred pripravené odpovede.